

HET GERECHTSHOF TE 's-GRAVENHAGE, eerste Meervoudige Belastingkamer

Gezien de stukken betreffende het bij arrest van de Hoge Raad van 7 november 1979 nummer 19 342, naar het gerechtshof ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in meervoudige kamer verwezen geding inzake door X te Z, ingediende beroepschrift tegen de door de Inspecteur der directe belastingen te Y aan belanghebbende opgelegde navorderingsaanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1973

waaronder afschriften van:

- a) de uitspraak van het gerechtshof te Amsterdam, eerste meervoudige belastingkamer, van 21 september 1978, nummer 47/77, op het voormelde beroepschrift, en
- b) het voormelde arrest van de Hoge Raad, waarbij de onder a) vermelde uitspraak werd vernietigd, met verwijzing als hiervoor omschreven;

Mede gezien de na de verwijzing der zaak in het geding nog gewisselde stukken, waaronder:

- A) een brief van de inspecteur van 21 januari 1980 aan het gerechtshof, en een brief van belanghebbendes gemachtigde van 28 april 1980 aan het gerechtshof;

Gehoord ter zitting van 19 februari 1981 te 's-Gravenhage belanghebbende in persoon en zijn gemachtigde Mr. S, advocaat en belastingadviseur te W, alsmede de inspecteur;

Overwegende teen aanzien van de feiten, dat het gerechtshof overneemt hetgeen in de onder a) vermelde uitspraak als tussen partijen vaststaande is aangenomen;

Overwegende dat partijen zich naar aanleiding van het arrest van de Hoge Raad nog schriftelijk en mondeling hebben uitgelaten; dat zij daarbij de volgende standpunten hebben ingenomen:

belanghebbende:

de grondslagen voor de vaststelling van de brutowinst zoals die door het gerechtshof te Amsterdam tot uitgangspunt zijn genomen, zijn in cassatie niet aangetast; dat heeft tot gevolg dat, met inachtneming van een verliespost van f 11.500,- wegens vernietigd vlees, de brutowinst moet worden gesteld op f 24.516,-; dit brengt met zich mee dat de uiteindelijke winstcorrectie slechts ruim f 300,- beloopt; de beide overige correcties hebben een fiscaal-technisch karakter; in verband met één en ander kan niet worden gesproken van opzet of grove schuld van belanghebbende;

de inspecteur:

het gerechtshof te Amsterdam heeft in zijn vierde overweging omtrent het geschil slechts bedoeld tot uitdrukking te brengen dat in de berekening van belanghebbende vermelde brutowinstpercentages door dat hof werden aanvaard, zij het dat die bedoeling niet geheel helder is geformuleerd;

hantering van die aanvaarde percentages leid tot een becijfering van de brutowinst ter grootte van f 36.016,-;

verlaging van dat bedrag met f 11.500,- ter zake van vernietigd vlees, zoals belanghebbende voorstaat zou onjuist zijn, aangezien dan met eenzelfde omstandigheid dubbel zou worden rekening gehouden, te weten in de vorm van een verlaagd brutowinstpercentage en een afzonderlijke verliespost; dit wordt bevestigd door de in 1975 tot en met 1977 behaalde brutowinst-resultaten, te weten onderscheidenlijk 11,17 % 13,46% een 11,08% van de inkopen; wat betreft de verhoging meent de inspecteur dat is gesteld noch gebleken dat het niet aan opzet of grove schuld van belanghebbende is te wijten dat aanvankelijk te weinig belasting is geheven;

Overwegende omtrent het geschil:

Dat het gerechtshof de verwijzingsopdracht, voor zover deze de bepaling van de brutowinst betreft, aldus verstaat dat daarbij moet worden uitgegaan van de door het Hof te Amsterdam als juist aanvaarde berekening in belanghebbendes aanvullende beroepschrift;

Dat op grond daarvan de brutowinst dient te worden gesteld op het verschil in beloop der daarin vermelde verkopen en inkopen, onderscheidenlijk bedragende f 407.500,-

en f 383.300,-, derhalve op f 24.200,-;

Dat dit laatste bedrag nagenoeg gelijk is aan de brutowinst volgens de aangifte (f 24.204,90), zodat de bij de navorderingsaanslag in aanmerking genomen correctie van f 21.788,- geheel dient te vervallen;

dat dientengevolge evenmin de correctie van f 300,- inzake de afnemings van de oudedagsreserve in stand kan blijven;

dat toch naar thans vaststaat, de winst uit onderneming minder dan f 15.000,- heeft bedragen, weshalve bij de regeling van de oorspronkelijke aanslag terecht ingevolge artikel 44f, lid 1, aanhef en letter a, in verbinding met lid 7, van de Wet op de inkomstenbelasting 1964 (hierna: de Wet) de oudedagsreserve met f 300,- is verminderd zonder bijtelling van dat bedrag bij het onzuivere inkomen;

dat de inspecteur bij de navorderingsaanslag het op de voet van artikel 5, lid 2, van de Wet aan belanghebbendes echtgenote toe te rekenen winstaandeel nader heet gesteld op 1/5 van de winst uit belanghebbendes onderneming;

dat het gerechtshof te Amsterdam heeft vastgesteld dat belanghebbende niet aannemelijk heeft gemaakt dat van een hoger winstaandeel voor zijn echtgenote moet worden uitgegaan;

dat, gelijk uit het vorenoverwogene aangaande de correctie van de brutowinst voortvloeit, als beloop van de winst uit onderneming kan worden aangehouden het terzake aangegeven bedrag van f 14.818,-;

dat dan ook het winstaandeel van de echtgenote dient te worden bepaald op 1/5 van f 14.818,- of f 2.964, derhalve f 1.975,- minder dan het in de aangifte en de primitieve aanslag als zodanig aangemerkte bedrag;

dat mitsdien het belastbare inkomen van belanghebbende nader moet worden bepaald op f 9.578,- + f 1.975,- of op f 11.553,-;

dat het hof overneemt het oordeel van het gerechtshof te Amsterdam dat belanghebbende, door te stellen dat de aanslag vernietigd dient te worden, tevens de juistheid van de opgelegde verhoging van 100 % heeft betwist;

dat de verhoging thans nog uitsluitend kan betreffende correctie van het winstaandeel van de echtgenote groot f 1.975,-;

dat belanghebbende heeft gesteld dat die correctie een fiscaal-technisch karakter heeft; dat echter het beloop van het winstaandeel van de echtgenote afhankelijk is van de mate waarin de echtgenote arbeid in de onderneming heeft verricht;

dat belanghebbende dienaangaande in een bijlage van de aangifte heeft vermeld dat

zijn echtgenote "hele dagen in het bedrijf meewerkt"; dat evenwel blijkens de uitspraak van het hof te Amsterdam niet is gebleken dat haar voor werkzaamheden beschikbare tijd grotendeels, dan wel voor meer dan 1.000 uren in beslag werd genomen door arbeid in belanghebbendes onderneming;
dat mede gezien die omstandigheden het hof van oordeel is dat belanghebbende niet aannemelijk heeft gemaakt dat het niet aan opzet of grove schuld zijnerzijds is te wijten dat bij het vaststellen van de primitieve aanslag het winstaandeel in navolging van de aangifte op een te hoog bedrag is gesteld;
dat daarom de verhoging van per saldo 25 % moet worden gehandhaafd;

RECHTDOENDE:

Vermindert de navorderingsaanslag tot één naar een belastbaar inkomen van belanghebbende van f 11.553,- en van diens echtgenote van f 2.964,-, met inachtneming van de bij de oorspronkelijke aanslag in aanmerking genomen belastingvrije sommen en met toepassing van een verhoging van de enkelvoudige belasting met 25 %.

Aldus vastgesteld in raadkamer van 30 juni 1981 door Mrs. L.L. Neppéus, vice-president, C.A. van der Beek en H.L. Krans, raadsheren, in tegenwoordigheid van de waarnemend griffier Mr. G.J.E. Berkelmans.

Berkelmans

Neppéus

Aangetekend aan
Partijen verzonden:
28 JULI 1981